

1. ZÁVĚREČNÉ POSELSTVÍ Z PLENÁRNÍHO ZASEDÁNÍ RADY EVROPSKÝCH BISKUPSKÝCH KONFERENCÍ (CCEE)

26.–27. ZÁŘÍ 2020, ONLINE

V závěru svého plenárního shromáždění se biskupové Rady evropských biskupských konferencí (CCEE) obrací svým slovem ke katolické církvi žijící na tomto kontinentu, ke křesťanům různých vyznání, k věřícím všech náboženství i ke všem obyvatelům Evropy.

Činíme tak s pokorou, neboť víme, že nemůžeme nabídnout žádnou vlastní moudrost, ale jen Slovo, kterým Bůh ke světu promluvil v Ježíši Kristu – v tom, který zemřel a zase vstal, aby lidé mohli získat věčný život.

Činíme tak rovněž s vědomím odpovědnosti pastýřů svých společenství, neboť víme, že naši kněží a věřící jsou s námi sjednoceni, a s vědomím, že podle Pánova pokynu má být církev solí a kvasem dějin.

Během této doby jsme se při zasedání modlili a uvažovali nejen o tom, co se děje kolem pandemie a jaké má dopady na život každého člověka, na jeho práci, na společnost, na rodiny, na vztahy mezi státy a svěťadily a na život církve, ale také o budoucnosti.

Nemáme v tomto směru žádná praktická řešení, neboť jde o záležitosti náležející do kompetence politiků. Patří ovšem k naší pastýřské povinnosti vybízet osobní a kolektivní svědomí k určitým duchovním a etickým postojům. Budování moderní civilizace se totiž skutečně musí opírat o duchovní principy, které ji mohou nejen podporovat, ale také osvěcovat a oživovat.

Především je to *znovunalezení důvěry*. Bez tohoto postoje do budoucnosti hledět nelze. Pro nás věřící je příčinou naší důvěry Kristus, který přijal lidskou přirozenost a svou smrtí vykoupil život. Každý den je mezi námi přítomen v eucharistii, zdroji důvěry i apoštolské a misijní horlivosti, která nás vybízí, abychom šli ven, ke všem lidem.

Nedávné odloučení od eucharistie nás povzbuzuje, abychom se dnes vrátili k plnému společenství v shromáždění. U všech lidí spočívají důvody k důvěře v srdci – hluboko v nich trvá základní touha a přesvědčení, že se nedá žít z podezření a nedůvěry, ale jen z důvěry v ostatní lidi i v život samotný.

Zadruhé je třeba *obnovená solidarita* mezi jednotlivci a národy, a to navzdory vážné krizi zaměstnanosti. Ztělesněním Boží solidarity je Ježíš. Všeobecná zkušenost nám ukazuje, že každý člověk potřebuje druhé a nikdo není plně soběstačný: nabourat iluzi naší „nepřemožitelnosti“ dokáže i neviditelný virus. Jsme upřímně vděční lékařům, zdravotníkům, příslušníkům bezpečnostních složek i dobrovolníkům, kteří podle Kristova příkladu pomáhali lidem v nouzi, zejména těm nejslabším. Pokud k naší přirozenosti patří také vztahy, pak jakékoli uzavírání se před ostatními, abychom ochránili sebe nebo vlastní individuální zájmy, anebo dokonce těžili z neštěstí, odporuje lidské důstojnosti i duchu společenství a v konečném důsledku také lidským právům. Nikoho nelze vylučovat, a to ani při distribuci vakcíny. Tváří v tvář tragédii tolika uprchlíků a migrantů je třeba spolupracovat a pokračovat v dialogu s veřejnými činiteli při obraně života a důstojnosti každého člověka. Tuto výzvu ostatně veřejnosti předkládáme v předvečer Světového dne migrantů a uprchlíků.

Hledáme-li způsoby, jak se vypořádat s obtížemi v oblasti solidarity a zároveň zachovat a obnovit běžný život, uvědomujeme si, že jsme si navzájem blízcí a máme společný cíl. To vyžaduje konkrétní úsilí také směrem ke stvoření, o které jsme povoláni projevovat obnovený zájem, neboť je dílem Božím, svěřeným nám jako společný domov.

Víme, že náš kontinent po této cestě jde, a jako biskupové vybízíme, abychom se o to ze všech sil snažili a pamatovali přitom na odpovědnost vůči světu, která z křesťanského humanismu pramení již od jeho počátku. Církev je zde přítomna a uplatňuje všechny podoby pomoci. Je věrná úkolu svěřenému Pánem, a proto bude vždy lidem nablízku. V tomto směru také doufáme, že se v Bělorusku podaří dojít pokojného řešení cestou dialogu a usmíření, a zůstáváme rovněž nablízku lidem v Libanonu, těžce postiženým nedávnými událostmi.

Chceme projevit obdiv a náklonnost svým společenstvím pro bezprostřední reakce na tyto krizové situace a naléhavě je žádáme, aby

ani v nich neztrácela důvěru a často spolupracovala s jinými křesťanskými denominacemi a ostatními náboženstvími. Obnova života bude vyžadovat také trpělivost a vytrvalost. Pán Ježíš působí v jejich srdcích, rozpouští veškeré obavy a láskou je k sobě přitahuje. Pokud stále musíme čelit novým situacím a snad i neočekávaným budoucím nesnázím, není třeba se bát. Stačí, když zůstaneme věrnými učedníky Páně.

Vám všem i milované Evropě národů zasíláme své vřelé pozdravy a ujištění o plné míře blízkosti, citů a modliteb.